

93.

487575

15-31 IULIE 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 \* Tel. 3.41.50

# Înainte

16

*Revista copiilor și a tineretului*



LEI  
500

Citiți în cuprinsul revistei **JAGUARUL NEGRU**, o poveste indiană

## Stiați că...



...în valea Râului, la apus de Colonia, stratul de lignit ajunge până la o grosime de 103 metri? Este cel mai gros strat de carbune din lume. Dar pentru ca să se fi ajuns la un asemenea strat, câți ani vor fi fost necesari? Am putea spune fără să ezitam, că stratul acesta își are origina

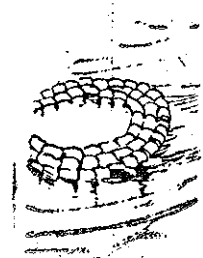


na în prima pădure care a crescut în acel loc, în erele geologice. Generații și generații de păduri au trebuit să cadă una peste alta, pentru ca să se adune acea uriașă masă viermănoasă de lemn din care stratul acesta s'a format. Astăzi se știe că după multe transformări, dintr'o pădure de multe ori seculară, se poate forma un strat de carbune de câțiva centimetri!



...în Londra trădește un om care are o meserie ciudată? El îndeplinește serviciul unui ceasornic deșteptător, în schimbul unei sume de bani.

Somnorozii pe care-i deșteaptă sunt foarte mulțumiți de serviciile lui. Nu știm însă dacă și el e tot atât de mulțumit de „abonații” săi, căci nu e chiar atât de ușor să trezești pe un astfel de somnoros.



...un om care nu știe să innoate poate totuși să stea la suprafața apei dacă folosește 500 grame de plută din care și face un fel de colac? Ce-ar fi să așunăm aopari vechi și să vă faceți și voi un asemenea colac?



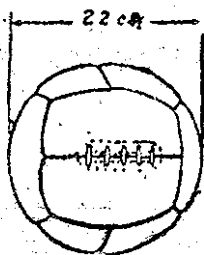
...alciomul e o pasăre care râde? El trădește în Australia și e atât de caraghios, încât localnicii l-au botezat „măscăricul zăpărilor”. E cât un corb, cafeiniu și are aripele azurii ca și gaița noastră. Dar el servește și ca un ceas deșteptător. De aceea, oamenii l-au numit și „ceasul plugarilor”.

Dar pe lângă toate acestea, alciomul mai vânează și șerpii veninoși de prin partea locului.

## Faceți singuri: O minge de foot-ball

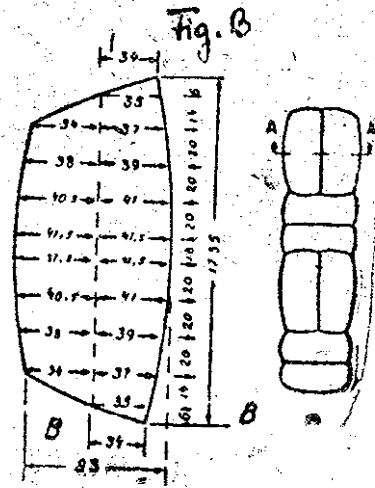
Puteți face o minge de foot-ball dintr'o pânză rezistentă și din paie. Faceți anvelopa după modelul de alături (Fig. B.) pe care o veți croi întâi din hârtie.

Luați o bucată de hârtie albă de 25 X 10 cm. și trageți de-a-lungul ei, prin mijloc, o linie dreaptă, lungă de 329 milimetri. Împărțiți-o după modelul din Fig. B. Pentru ca mingea să fie rotundă tăiați șaisprezece bucăți.



Cusătura se face la margine la 3-4 milim. în interiorul pânzei. După ce ați cusut anvelopa (16 bucăți), întoarceți-o și umpleți-o bine cu paie sau cu fân. Apoi legiți

capacul. Mingea e gata. Aveți grijă numai să nu o aruncați în apă că devine grea și se usucă foarte încet.



TEODOR MAZILU. „Examenul” scrișă din viața școlărească este o încercare slabă. Nu poate fi încă o lucrare de debut. D-ta ai calități de povestitor. De aceea încearcă și transpune și alte întâmplări pe hârtie.

O bună parte dintre profesori sunt așa cum îi pictezi d-ta. Dar nu trebuie să se vadă că ești stăpănit de un resentiment. O lucrare epică cere mai multă obiectivitate.

Mai trimite. Sau vino la redacție, într'o zi, între 5-7.

ANGELA PARASCHIVESCU. — Liceul Domnița Ileana. „Regina nopții” se va publica într'un număr viitor, când vom dispune de mai mult spațiu.

SCHIREL ISAC. — În poezia „Ajutați pe orfan!” sentimentul e frumos, dar nu este exprimat destul de plastic și sugestiv.

Indemnul generos trebuie să fie o chemare plină de energie și de elan. „Morală” dela sfârșit e bună, dar ea n'are ce căuta într'o poezie lirică. Numai fabulele, care povestesc o întâmplare, unde personagiile sunt animale sau lucruri, au la sfârșit o „morală”.

Prețuim sentimentul exprimat și te invităm să ne mai trimiți și alte poezii.

GIGI OLTEI, Constanța. — În numărul trecut am publicat una din cele

doză poezii trimise la redacție.

Vei vedea că ici, colo, am adăugat câte un cuvânt sau am șters altul. Poeziile trebuie șlefuite bine înainte de a te hotărî să le trimiți unei reviste.

Citește și scrie mult. Poezii bune scriu numai cei care-și cultivă talentul neîncetat.

Așteptăm piesele pentru copii. Scrie însă numai pe o singură pagină, mai citeț.

STELIAN ANGHELUȚA, elev-Bărlad. „Primăvara” este o poezie nepublicabilă.

E ca o primă floare de primăvară și d-ta trebuie să știi, ca și noi, că, cu o singură floare... nu se face primăvară! Reținem, totuși, versurile:

Și ne spune multe, multe,  
Să plecăm prin lunci.

Mai trimite

Ion Rahău. — Am primit jocurile trimise. Ne pare bine că-ți place revista și vom căuta să mărim numărul concursurilor. Mai trimite jocuri.

Nelu Zahlu. — Costul unui abonament e scris mai jos. Răspândește revista printre prieteni; nici nu știi ce mare serviciu le vei face.

Petre Dumitru. — În curând îți vom ajuta să-ți îndeplinești dorința.

Bercu M. — Loco.

Puteți căpăta colecția revistelor dela redacție, în orice zi, afară de Sâmbăta după amiază.

ABONAMENTE: Trei luni 3000 Lei \* Șase luni 6000 Lei \* Un an 12.000 lei \* Pentru școli și Cămine 24.000 Lei \* Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual \* CONT CEC. 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 225.808/1946

# CERBUL

eu stea în frunte

A fost odată, într'o pădure,  
Un om bătrân cu baba lui,  
Trăiau săraci, ca vai de lume.  
In adâncimea codrului.

Moșneagul n'astepta nimica  
Și numai moartea o dorea.  
Dar baba ar fi vrut să aibă,  
Un suflet tânăr lângă ea.

— „Să fie un copil cuminte,  
Un cățeluș sau un pisoi.  
Dar vreau s'aud și eu cum suflă.  
O altă viață lângă noi!”

Așa ofta săraca babă,  
Dar moșul nu mai vrea nimic.  
— Ce-mi trebuie o grijă nouă?  
„Sânt prea bătrân și prea calic!”

Dar Domnul se 'ndură de babă  
Și-un pui de cerb i-a dăruit:  
Un pui de cerb cu stea în frunte.  
Gonit din codru și rănit.

Săgeata-i străpunsese gâtul.  
Din rană, sângele curgea  
Și lacrimi mari picau din ochii  
Frumoși, rotunzi ca o mărgea...

L-a sărutat pe frunte, moșul;  
Miloasă, baba l-a spălat.  
L-au îngrijit cu grijă mare  
Și cerbul mi l-au vindecat.

Era frumos și blând, săracul.  
Sburda mereu din loc în loc  
Venise ca o vreață nouă  
De tinerețe și noroc!

de VICTOR EFTIMIU

Intinereau, văzând cu ochii,  
Moșneagul și cu baba lui.  
Și se făcuse luminoasă,  
Intunecimea codrului.

Dar într'o zi, trecu pe-acolo  
Feciorul unui împărat,  
Cu ceata de curteni, cu arcuri  
Și cu ogarii la vânat.

— Dă-mi mie cerbul tău, Moșnege!  
Iți dau pe el tot ce dorești!...

— Nu pot, chiar de mi-ai da pe  
dânsul  
Comorile împărătești!



— Te duc la curtea mea, Moșnege.  
Cu baba ta, vă fac boieri!  
Dă-mi cerbul tău cu stea în frunte  
Și-ți dau și cinste și averi!

— Nu-mi trebuie averi și cinste  
Sânt prea bătrân să le primesc;  
Dar dacă vrea să vie cerbul,  
Eu bucuros ți-l dăruiesc!

Atunci, minune fără seamăn:  
Intreaga lume ce văzu?  
Văzu cum cerbul dă din coarne  
De parc'ar zice „Nu vreau, nu!”

„Nu vreau să viu la curtea voastră  
(De-odată cerbul a vorbit)  
Tu mă dorești ca pe-o podoabă,  
Ei sufletul mi l-au dorit!

„Tu m'ai rănit la vânătoare,  
Ei rănilile mi le-au legat,  
In strălucirea curții tale,  
Eu m'as simți încătușat!

La curtea ta aș fi o fiară,  
O jucărie pentru proști,  
In viața lor, sânt o lumină,  
Pe care tu n'ai s'o cunoști!..

Plecă pe gânduri Voevodul  
Și chibzui că nu-i de-ajuns  
Să fii bogat, temut și veșnic  
De măreția ta pătruns.

Mai trebuie să ai un suflet,  
Milos și bun și iubitor,  
De vrei să fii iubit de oameni,  
Și de podoaba codrilor!



# Peripezii in IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

**REZUMATUL CAP. TRECUTE**  
Trei exploratori pornesc în junglă, în căutarea „Impărăției leilor”.

Și pe când străbat jungla, se aude, din ce în ce mai deslușit, un șgomot misterios..

Andrei pornește singur, pentru a afla de unde vine șgomotul. Nu trece mult și cei din mașină își dau seama că răsună ecourile unor tam-tam-uri războinice.

Bengo pleacă în căutarea lui Andrei și-l găsește închis de către sălbateci într-o colibă apropiată de altarul jertfei.

Andrei îi povestește din fir-a-păr cum îl prinseseră niște războinici care purtau pe umăr, în niște blide mari, lapte de bivoliță, pe care-l duceau spre casa jertfelor, pentru sărbătoarea de a doua zi și cum unul din ei, acoperit pe față cu o mască ce înfățișa capul unui leopard, începu să bată într-o mică tobă ce o purta spânzurată de gât, urlând ca scos din muni și prosternându-i-se la picioare.

Din vorbele lor guturale și din semnele pe care le făceau, înțelese că războinicii credeau că se află în fața unei minuni și-l socoteau ca pe un trimis al cerului.

Andrei fu adus în fața regelui acelei trib, care la rândul lui ingenunche în fața lui Andrei, sărutându-i cu respect urma pașilor și spunându-i: „Oua, Gunna! Oua, Gunna!”

Apoi un altul se îmbracă într-o piele de leu cu coama albă și venind în dreptul lui Andrei, spuse, la rândul-i: „Oua, Gunna, huah, huah, Suni!”

La început, Andrei nu prea pricepu ce voiau să spună sălbaticii, dar când văzu că vreo cincizeci de fete pregătesc un rug peste care aruncă esențe și mirodenii, așezând pe un tron, în mijlocul flăcărilor, o păpușă din rafie, a cărei față era jumătate de om și jumătate de leu, înțelese cu groază care-i va fi soarta.

Bengo ascultă cu inima sfâșiată de teamă cele spuse de Andrei și fără să mai stea mult pe gânduri, îl deslegă. Apoi, amândoi se pregătiră să fugă de pe meleagurile acelea primejdioase.

Dar înainte ca să fi putut face vreo zece pași, o sentinelă îi ajunse din urmă și înhătându-i pe amândoi de chică, îi duse în fața lui Wunga-Wunga, marele rege, care era în același timp preotul și judecătorul tribului.

## CAPITOLUL VII

Lucrurile se lămuresc în bine.

De data aceasta, Bengo o băgase de-a-binelea pe mâncă. Înțelegea că i se înfundase și lui și lui Andrei, ba chiar se vedea urcat pe rug și ars ca o bătă pisică răioasă..

Dar stai, ce era asta?.. Negrii ăștia vorbeau într-o limbă pe care o pricepea și el foarte bine, căci nu se deosebea mult de aceea pe care o vorbise acasă, în ținutul Zambezului, cu părinții și cu frații săi. Și deodată pricepu că erau salvați. Da, da, salvați!..

Își făcu în minte planul cum să-l explice lui Wunga-Wunga că se înșală în privința lui Andrei, care nu era marele Gunna, ci Andrei Libert, fiul lui Pierre Libert, „marele explorator”, venit în acele ținuturi spre a fotografia și a cunoaște viața leilor chiar în împărăția lor, necălcată încă de picior omenesc.

Și speranța licări iarăși în ochii negri și luioși..

Și într-adevăr, la judecata care se făcu în mijlocul tribului, Bengo povestește în amănunțime cum stăteau lucrurile și Wunga-Wunga înțelese că Andrei nu era marele Gunna. La un moment dat, el începu să rădă atât de tare, încât șgomotul tam-tam-urilor păreau niște mici țipete de copil, pe lângă hohotele sale de râs.

Tocmai atunci se iviră, făcându-și loc cu coatele, Pierre și Eduard Libert, fiecare ținând în mână câte o carabină automată.

Dar Bengo le făcu semn cu ochiul, de departe, că nu trebuie să uzeze de nici o măsură agresivă, fiindcă erau tratați ca niște adevărați prieteni.

Cei doi exploratori înțeleseseră mai repede decât s'ar fi crezut și vtniră până la tronul marelui Wunga-Wunga, în fața cărui se închinară plini de respect.

Peste o jumătate de oră „Camioneta șburătoare” se afla în fața colibei marelui șef. Bengo și Andrei,

mai zeloși ca niciodată, nu pridideau să descarce duzini de oglinzi, de cercei și de brățări colorate, pe care marele Wunga-Wunga și războinicii le puneau în niște coșuri împietite din rafie colorată.

Pierre și Eduard se aflau în fața radiatorului și păreau că sunt absorbiți de cu totul altceva. Eduard rupse deodată tăcerea și-i spuse lui Pierre, care privea foarte serios spre câmpia întinsă, ce-și urca spre cer valurile de jarbă foșnitoare:

— Pariez pe 1000 de franci că acum te întreb în spe ce parte se întindea acea faimoasă „impărăție a leilor”! Ei bine, suntem pe calea cea bună, dragul meu. Dintr-o discuție a lui Wunga-Wunga, avută cu unul din șefii lui războinici, Bengo a aflat că marele șef știe încotro se află ceea ce căutăm. Iată, cu aceste sticle colorate, îi vom câștiga prietenia. Peste puțin timp vom vedea în lumina lunii coama albă a leului Suni, urlând sălbatic în propria lui împărăție..

## CAPITOLUL VIII

Spre „Impărăția leilor”.

Așa precum bănuise Eduard, se și întâmplă. Wunga-Wunga se arătă bucuros de a-i lămuri pe cei patru exploratori asupra locului unde se afla „Impărăția leilor”, și pentru ca explicațiile lui să fie cât mai temeinice, le însoți de o însemnare făcută pe o piele de vițel, pe care o moștenise dela tatăl-său, care fusese acum cincizeci de ani, prin acele meleaguri necunoscute.

Pierre se miră foarte mult că peisajul se schimbă brusc, abia după o singură zi de călătorie. După cum își închipuise, ar fi urmat să străbată vreo cinci zile printr-o câmpie cu ierburi înalte, ca după aceea să ajungă într'un podiș inconjurat de cedri uriași și bananieri. Dar din prima zi, exploratorii dădură peste o junglă tănără, plină de mărăcinișuri uscate, care trosneau sub cauciucurile mașinii.

(Urmare în nr. viitor)



# Jaguarul NEGRU

## O POVESTE INDIANĂ

PE TIMPURILE de demult trăia în Vestul Braziliei un trib de indieni pe nume Kaşinaua. Intr'o bună zi se stinse căpetenia tribului și marele sfat al vânătorilor se strânse într'o noapte cu lună plină, ca să aleagă pe noul șef. Dar alegerea nu se arătă tocmai ușoară, fiindcă nenumărați războinici viteji doreau să se bucore de această cinste. Pe cine s'aleagă sfatul? Grea socoteală. Bătrânii sau tineri, pretendenții erau deopotrivă de viteji și de înțelepți. Atunci? După multă tocmăală, alegerea se opri la trei frați, viteji ca niște șoimi și înțelepți nevoie mare.

Dintre aceștia însă, trebuiau să aleagă un singur om. Și iarăși se poticniră socotelile.

E drept că cel mai mic își vâna pasărea din sbor și-ți domolea armăsarul cel mai sălbatic, dar ce te făceau cu ceilalți doi...

— Numai acela, dintre noi trebuie să fie șef, spuneau frații cei mari, care-i va întrece pe ceilalți în îndrăzneală și putere.

Și fiecare se gândea că numai el întrunește aceste condiții.

Prăslea însă nu se mulțumi cu vorbe goale, ci le spuse c'o voce semeață:

— Acela va fi șef, care va reuși să doboare jaguarul negru!

Jaguarul negru! Trebuia să fie un vânător neîntrecut, căruia norocul urma să-și călăuzească pașii, ca să

de M. GENEVIEVE

vânezi sălbăticiunea aceasta și să scapi nevătămat.

Când auziră propunerea, frații cei mari își dădură coate, mormăiră în ciudați, și... rămaseră pe loc, în cort.

— Ei, du-te tu, Tobe-Horo, — Săgeată Neagră, să vedem ce ispravă faci! Dar ne e teamă c'ai să te umpli de ocară... și ai să-ți lași oasele prin junglă!...

Săgeată Neagră nu spuse nimic, deși cei doi frați râdeau să se prăpădească. Își cercetă toată seara arcul și săgețile și strânse din albia râului o poală de pietricele colorate.

A doua zi, în zori o porni pe urma jaguarului. Din distanță în distanță lăsa să cadă câte-o pietricică, pentru ca să găsească drumul, de se va rătăci cumva.

Și iată că pe la amiezi zări în olisa umedă, niște urme ciudate. Nu mai încăpea îndoielă: erau urme lăsate de labele jaguarului. Se piti la pământ și cercetă de-a-bușilea încotro se îndreptau. Dar n'avu mult timp de cercetat, că după un mărciniș se află chiar în fața sălbăticiunii. O clioă i se păru că i se răzare, apoi, struni arcul, și fu gata să sloboadă săgeata. Dar ținând cu atenție, văzu că jaguarul ține o labă ridicată în sus și că din ea curge sânge din gros. Un spin lung de cactus intrase adânc în laba bietului animal și după schelăcieliie jaln ce, era vădit că suferea îngrozitor.

Săgeată Neagră se apropiu de jaguar, căci i se făcuse o milă nespusă de el, și-i vorbi:

— Văd că ești rănit și vreau să știu dacă ți-ai putea veni într-ajutor.

Cum jaguarul îl privea cu ochi blânzi, Săgeată Neagră scoase pumnalul

naful dela brâu, despică laba și scoase spinul. Plânsetele animalului încetară pe dată și Indianul auzi cu surprindere că-i vorbește omeneste:

— Îți mulțumesc, viteazule! Eu sunt Koropira, zeul pădurii, și te rog să-mi spui ce dorești să-ți dau drept mulțumită pentru binele pe care mi l-ai făcut.

Flăcăul îi povesti din fir-a-păr întâmplarea cu frații săi.

— Nu-i nimic, spuse Koropira, am să mă prefac ca și când aș fi mort și tu ai să câștigi șefia tribului.

Cum se lăsese noaptea, Săgeată Neagră se gândi să doarmă la rădăcina unui pin uriaș, cu jaguarul alături de el. Și chiar așa și făcu.

Cam la mijlocul nopții, frații cei mari, care veneau în urma lui, ajunseră în luminișul unde dormea flăcăul.

Pe drum ei gândeau c'o să-i găsească trupul sfâșiat de sălbăticiune, și se bucurau. Dar ce le fu dat să vadă! Săgeată Neagră dormea somn fără griji, iar alături de el zăcea un jaguar negru, ucis, de sigur.

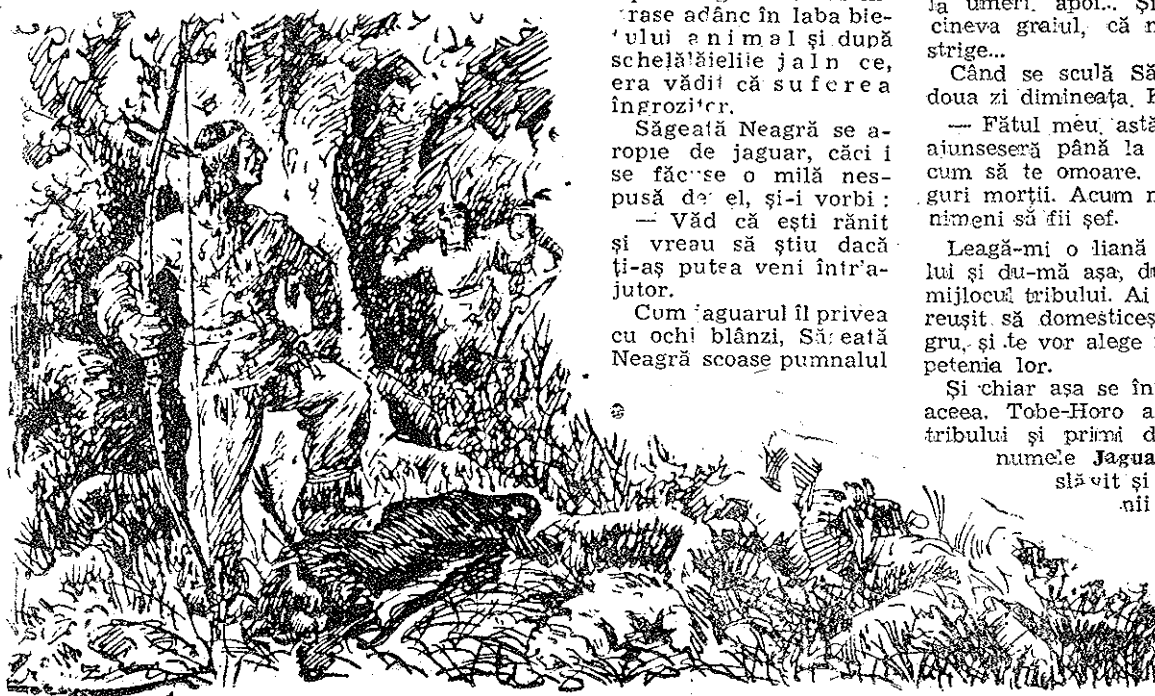
Din câteva cuvinte frații se înțeleseseră: au să se apropie de pom, pe nesimțite, au să-l omoare pe flăcău și au să ia jaguarul cu ei. Înaintară câțiva pași, făcând un ocol, ca să nu-l trezească, dar ocolul acesta îi duse pe drumul morții, căci pașiră pe un drum mlăștinos. În câteva minute se afundară până la glezne, apoi până la umeri, apoi... Și parcă le răpise cineva graul, că nu puteau nici să strige...

Când se sculă Săgeată Neagră, a doua zi dimineața, Koropira îi vorbi:

— Fătul meu, astă noapte frații tăi ajunseseră până la tine și chibzuiau cum să te omoare, dar s'au dat singuri morții. Acum nu te mai oprește nimeni să fii șef.

Leagă-mi o liană împrejurul gâtului și du-mă așa, după tine, până în mijlocul tribului. Ai tăi vor crede c'ai reușit să domesticești un jaguar negru, și te vor alege imediat drept căpetenia lor.

Și chiar așa se întâmplă. Din ziua aceea, Tobe-Horo ajunse în fruntea tribului și primă din partea obștei numele Jaguarul Negru, fiind slăvit și iubit de poporeni săi, pe care-i conducea cu cinste, oanoare și dreptate





# Bunicul

Bunicul meu părea un Urias, decupat din paginile colbăite ale unei cărți de basme. Bine împlinit, spătos, înalt cât ușa, cu ochii mari limpezi și albaștri, cu o barbă ninsă de ani, cu fața crăpată de muncă și năcaz, bunicuș mi-a rămas, bine împlântat într'un ungher tainic al inimii, ca o icoană sfântă a primei copilării.

Om dintr'o bucată, se ostenise cu greu să hrănească nouă guri care-i umpluse casa.

Dacă-l întreba care-va: „Bine, măi Nicolaie, dar ce-ți trebuiri ție, o sărăcie de om, atâta puzderie de plozi?”, el numai-decât răspundea cu vorba lui șăgalnică, dar cu judecată:

— O viață are omul... Eram tânăr, voinic cât un munte, cu mustata întoarsă în furculiță și, colac peste pupăză, aveam o femeiușcă de mai mare dragul!...

Aci, bunica — o mână de om, prăpădită de muncă (crescuse nouă copii și asta nu e lucru de șagă, pentru niște calici — îi dădea moșului coate:

— Curmă-ți, bărbate, spusele, că te-aud nepoții..

Deseori, bunicul ne povestea, cum l-a zărit Vodă Carol I, la o paradă a Independenței, în fruntea fanfare militare și i-ar fi căzut Regelui la inimă, încât într'o zi s'a văzut în fața tronului.

— Cum te cheamă? i-a întrebat Vodă.

— Nicolae, să trăiți Majestate, i-a răspuns bunicul, găuit de emoție.

de **TRAIAN DUMITRESCU**

— Nicolae, d'acu înainte vei fi aghiotantul meu, că ești cât un munte și-mi vei fi apărător...

Nicolae a rămas ca prostul, s'a mirat foarte și nu s'a putut opri să întrebe pe Rege:

— De ce oare, Majestatea Voastră, are nevoie de pază, că eu știu prea bine, că tot Românul vă poartă'n suflet?..

— Așa-s obiceiurile, Nicolae...  
Vodă zâmbi:

Ochii tânărului tambur se umeziră. Se vedea bine, că-l frământa ceva.

Vodă se încruntă:

— Dar, ce-ai Nicolae? În loc să te veselești, pari abătut. Nicolae a răspuns atunci, cu glasul sugrumet de tristețe:

— Dacă vrea Majestatea Voastră așa va fi... dar vedeți... Dacă Majestatei Voastre i s'ar da în locu' României, țara Neamțului, sau a Franțuzului, țară mult mai mare ca a noastră...

Vodă l-a înțeles... Pentru tamburul Nicolae, fanfara regimentului, îi era însăși viața și nu s'ar fi desrădăcinat de acolo, decât cu inimă sfâșiată...

Bunicul era bun, ca pâinea proaspătă. Ne juca pe toți nepoții pe genunchiu și, în amurg, ne plimba cu gândul prin împărăția din Scare-Răsare, cu oameni mai buni, cu belșug și pace.

Imi sunt proaspete acele plimbări, pe care nu le voi uita nici odată, din șoseaua Panduri — unde-și avea bunicul coliba — și până în Chirigiu, unde ținea o băcănie un prieten de-al bătrânului.

Sprijinindu-se în bastonul noduros, cu pasul șovăelnic, căci la 80 de ani voinicia i-se dusesse pe apa Sâmbetei, înainta, încercuit de noi, „nepoți lui dragi și gălăgioși”. Așa după o oră bună de mers, ne curmam drumeția în pragul băcăniei, al cărei bătrân patron ne da câte'un colț de „dublă” fierbinte, învârfuit cu caș mustos...

La fiecare zîntăiu, bunicul își primea o amărâtă pensie de trei-patru sute de lei. În ziua aceea, toată nepoțimea bunicului eram în mare fierbere... Spre prânz, se arăta și moșul în colțul dinspre dealul Țăcăliei, ținând în mâinile osoase șase cornete mici, de bomboane argintii, pe care ni le înmâna, strângându-ne cu iubire în brațe; dolda de mărunțiș și înmânându-ne fiecăruia câte-o monedă zimțuită de doi lei, ne spunea:

— V'ați încasat pensia și pe luna curentă...

Câtă bucurie cuprindea atunci pe pensionarii de cinci-șase anișori...

Intr'o zi tristă de toamnă, bunicul și-a împreunat pe veci pleoapele... Pe crucea lui crăpată de ploaie, cade adesea câte-o lacrimă a vreunui nepot.

Bun om a fost bunicul!

# PĂDUREA fermecată

Povestire după MARŞAK



O mică regină dintr'o țară îndepărtată se pregătea să sărbătorească Crăciunul. Rămasă la 6 ani orfană, mica regină a crescut de capul ei, răsfățată și îndărătnică. De pe tronul ei aurit, dădea ordine, unul mai nesocotit decât celălalt.

Nu îi plăcea cartea, iar când bătrânul ei dascăl o îndemna să-și facă lecțiile, mica regină se supăra foc și-l amenința că pune să-i taie capul.

În seara aceea de Crăciun, palatul era luminat cu mii de lumânări. Brăduci mândri și înalți scânteia de jucării. Doamna de onoare, curtenii, argații erau îmbrăcați în haine de sărbătoare, iar în camera alăturată aștepta o masă plină cu bunătăți, aduse din toată lumea.

Orchestra ascunsă într'o firidă acoperită numai în purpură, făcea să răsunе cântece frumoase din instrumente nevăzute. Măreșăul palatului, un bătrân cu barba albă, intră în sala tronului, bătut de trei ori din tolașul lui cu măciucile de argint și anunță cu glas puternic:

— Sfânta sărbătoare a Crăciunului începe... Rog pe Măria Ta să deschidă alaiul și să pornească la masă. Ușile se dau în lături spre a-i face loc, dar deodată, mica regină se scoală supărată de pe tron și începe să strige:

— Vreau brândușe! Vreau brândușe!

Doamna de companie se apropie încetșor de regină și-i șoptește ceva la ureche. Curtenii stau înmărmuriți, iar cel mai în vârstă se descoperă și îi spune smerit:

— Măria Ta, în Decembrie nu se găsește brândușe! E iarnă, drumurile sunt întroienite, crivățul suflă amar și pădurea este desfrunzită. Nu mai fiarele sălbatice mai urlă a pustiu și-și caută hrana sub nămeți.

Așteaptă să vină April, Măria Ta! Atunci înflorește brândușele.

— Nu vreau să știu! Să-mi aduceți brândușe că de nu, vă pedepsesc pe toți.

— Pedepsește-ne, Măria Ta, dacă așa ți-e voia, îi răspunse curteanul, dar brândușe nu avem de unde aduce... Ele cresc numai primăvara; e o lege a naturii!

— Legea asta nu e bună! Voi face o altă, o lege a mea și nu voi ține seama de nici o altă lege. Sunt regină și pot da porunci la toată lumea, chiar și naturii! Să vestiți tot poporul că acela care-mi va aduce—chiar în astă seară—un coș cu brândușe,

va primi drept răspăță, acelaș coș plin cu galbeni.

Până atunci nu sărbătorim Crăciunul!

La capătul pădurii, într'un bordei aproape îngropat în nămeți locuia baba cea rea, împreună cu fiica ei și cu Ghiocel, o fetiță frumoasă, pe care o luase s'o crească.

Auzind porunca domnească, baba se sfătui cu fiica ei. S'o trimitem în pădure, să culeagă brândușe, zise baba. Poate că s'o rătăci și o s'o mănânce lupii, îi răspunse fata. Și la gândul acesta, amândouă s'au veselit tare.

Ghiocel tocmai intra în bordei cu un găteț de vreascuri la subsuoară. Obrajii îi ardeau ca focul, avea mânuțele înghețate și picioarele aproape degerate, în tângiuș peticici și plini de găuri.

— Să te duci în pădure, să culegi brândușe; la coșul de colo, îi spuse baba, răstit.

— Și să nu te întorci fără ele, că nu mai ai ce căuta aici, întregește fata ei. E ordin de la împărăție!

Ghiocel oftează, ia coșul sub braț și pornește în vifornită, iar baba și fata ei se bucurară nespuse...

Ghiocel a pornit prin nămeți. Cri-



vățul îi sfichue obrazii și îi șueră în urechi: brândușe... brândușe... brândușe...

Vântul o trânti în zăpadă. Ea se ridică și porni iar la drum, voinicește. A ajuns în pădure. Văveritele chicoțesc în crengile copacilor desfrunziți, vânturile urlă fioros în depărtări și corbii se rotesc în jurul ei... Deodată zărește un moș, îmbrăcat într'o blănă albă.

— Unde ai pornit cu coșul, fetiço?

— Să culeg brândușe!

— Acum, în toiul iernii?

— Da! M'a trimis baba, și dacă nu-i aduc coșul plin, nu mai pot să mă întorc acasă. Lacrimi mari, ca boabele de diamant, se preling dealungul obrazilor ei înghețați.

Moș Ianuar o ia pe Ghiocel de mână, o duce într'un luminș, unde la flăcările unui foc bun se adunaseră celelate 11 luni a'e anului, intruchipate de 11 bărbați, unii mai tineri, alții mai bătrâni.

— Ce caută fetița asta frumoasă în pădure? întrebă unchiul Făurar.

— Brândușe! îi răspunse Ianuar.

— Dar e aproape înghețată, observă Martie. Treci fetiço la foc și te încălzește!

Ghiocel se așează cuminte lângă foc și suflă în pumnii înghețați.

— Trebuie să-i facem rost de brândușe, hotărăște April, un tânăr frumos și cu chipul luminat. Dacă voi n'aveți nimic împotriva, pot face primăvara pentru un ceas, și e de ajuns...

— Îți plac atât de mult brândușele? întrebă Mart.

— Imi plac, dar nu le culeg pentru mine, ci pentru regină.

Soarele a răsărit pe cer, zăpada se topește și din pământul reavăn încep să răsăre mii de floricele colorate: toporași viorele, romanițe și brândușe... cât vezi cu ochii.

— Haide, culege-le mai de grabă, dragă Ghiocel, îi spune April. În jumătate de ceas, e jarnă din nou!

Coșul se umple cât al clipei din ochi și April o ia de mână și o scoate din pădure. La despărțire îi dădu un inel care scânteie de îți ia vederea.

Poartă-l în deget și când vei avea o supărare, pune-l sub o piatră sau aruncă-l în apă și vei spune așa:

April, April, cu suflet de copil,  
Treci prin foc și apă  
Și vino de mă scapă.

(Urmare în pag. 11)



# Un URSULEȚ și un COCOȘEL

de I. TAIT



Trăia odată într'un bârlog un ursuleț cu maică-sa, ursoaica.

Intr'o zi, ursulețul vorbi cam așa :

— Mamă, aș vrea să cumperi ceva care să ne înveselească.

Se duse ursoaica la piață și cumpără un cocoș. Dar nu cumpără un cocoșel dulce, de acadea, cum sunt cocoșeii care stau înfipti în vârful unui bețișor de lemn și nici măcar unul din cei care sunt făcuți din lemn de brad, ci un cocoș cu pene, viu.

Și Mișulică, ursulețul, prinse să se joace cu cocoșul.

Se jucă cu el toată ziua. Seara adormi pe laviță. Noaptea târziu, cocoșul începu să cânte:

— Cu-cu-ri-gu !

Mișulică se speria. Era cât p'aci să cadă de pe laviță:

— Cine cântă? Cine m'a trezit din somn ?

Cocoșul se speria și tăcu ; parcă nici un era în odaie.

După două zeci și patru de ore, la miezul nopții, când toată lumea dormea, cocoșul cântă din nou:

— Cu-cu-ri-gu !

Ursulețul se speria, căzu de pe laviță și era cât p'aci să-l strivească pe cocoș.

— Aha ! Tu ești cântărețul ! Tu ești cel care mă trezești din somn ! Te-am prins ! O să te mănânc îndată !

Cocoșul se sperie și zise :

— Eu... eu n'o să mai cânt niciodată !

La noapte iar, toată lumea dormea adânc. Numai cocoșul nu doarme, se svârcolește ! Ar vrea să cânte. Dar nu e voie. Răbdă el cât răbdă și, când veni miezul nopții, nu mai putu și cântă :

— Cu-cu-ri-gu !

Ursulețul sări de pe laviță. Sări și ursoaica.

— Trebuie să-l mănânc ! Nu se mai poate dormi noaptea din pricina lui.

Cocoșul se rugă din nou :

— N'am să mai cânt n'am să mai cânt...

Când se crăpă de ziuă, ursoaica zise :

— Mergi în pădure, Mișule, și adu lemne că iarna bate la ușă.

Plecă ursulețul în pădure. Dar deodată îl năvădi o poftă de somn. Nu dormise trei nopți. Se luptase cu cântărețul.

„O să mă culc și o să dorm oleacă” își zise el,

Și ursulețul se culcă. chiar acolo unde se afla în clipa aceea și adormi îndată.

Dar iarna veni ca din sen'in, și-l acoperi cu un strat gros de zăpadă.

Mamă-sa plecă să-l caute. Il căută ea cât îl căută, dar nu-l găsi. Peste tot se așternuse zăpada groasă de un stânjen. Și se întoarse acasă.

Când veni primăvara, ursulețul se trezi. Căscă el și zise : „O să mă duc acasă”.

Plecă el spre casă, dar se rătăci. Se culcase să

doarmă într'o zi de toamnă și acum era primăvară. Peste tot era parcă altă lume.

Porni el să caute poteca care duce spre casă, dar se rătăci în adâncul pădurii. O apuca la dreapta, nu era nici o cărare. O lua la stânga, nu era decât pădure deasă. Veni amurgul, apoi se lăsă o noapte groasă.

Deodată îl cuprinse o frică nespusă și începu să plângă:

— Ma-a-ma-a !

Tocmai când îi curgeau din ochi șiroaie de lacrimi, auzi, în liniștea nopții, un cântec.

— Cu-cu-ri-gu !

Se liniști Mișulică. O bucurie nespusă îl cuprinse.

— Ah, e glasul cocoșului ! Cântă cocoșelul meu, mă cheamă !

Porni spre locul de unde venea glasul și ajunse acasă.

Ursoaica se bucură foarte. S'a bucurat și cocoșul. Ursulețul zise :

— Cântă, cocoșelule, cântă ! N'o să mai dorm noaptea. Am dormit toată iarna.

Și cocoșul cântă cu glas vesel :

— Cu-cu-ri-gu !

De atunci, odată cu ursulețul acesta, se întâmplă că, după ce trece toamna, ursul se culcă și doarme toată iarna. Iar cocoșii cântă noaptea:

— Cu-cu-ri-gu !

E un cântec frumos. Foarte frumos. Un cântec pe care nu-l poate cânta oricine.





# Grijă de MĂMICA

de GRIGORESCU FI ORICA

elevă cl. II-a Lic. Pr. Ileana, Tulcea

Liliana e o fetiță mică, cu părul auriu și ochișorii ca două petale de inișor.

Când vorbește, își rotunjește gurita ca o bobită de măcriș. În cămășuța de noapte, lungită deasupra plașomei, Liliana se joacă cu păpușa și pisoiașul.

Pisoiul e alb, sburlit, cu ochișori albaștri. Ca să-l deosebească de alte pisici, fetița i-a căutat un nume. Și i-a găsit unul așa de dulce: Chiuleț!... Chiuleț doarme în formă de colăcel. Pe blânița albă nu se pot distinge nici codița și nici lăbuța, ci numai năsucul și pernuțele, ca niște pete trandafirii. Sub mângăierea caldă a fetiței, Chiuleț doarme și sugă în gurită un capăt al funduței albastre, pe care i-a pus-o Liliana... Mâna stăpânei se odihnește în blana moale și caldă.

Și păpușa doarme în pătuțul ei, suită pe patul mare. Pe ea o cheamă Lila și e cea mai iubită de fetiță. Liliana spune că e „mama ei”.

Lila are rochița roșie cu volănașe albe. În picioare are ciorapi și pantofiori de lac. Părul negru și aspru e împletit în două codițe. Ochisorii roșeața obrazilor, toată figura ei râde. E parfumată tare și miroase de la „zece poște”. Mămca ei are grijă s'o parfumeze cu parfumul de violete care e pe măsuță, în dormitorul părinților. Pleoapele de faianță ale păpușii s'au coborât și nu se mai văd decât genele rare.

Fetița mângâie cu o mână picioarul, iar cu cealaltă părul aspru al păpușii. Incepe să cânte un cântec pe care i-l-a cântat și mămica ei, odată:

*Hai odor, hai păsărică,  
Dormi, o dormi fără de frică.  
Să te-alinte moș cuminte,  
Și să-ți cânte'n cetișor:  
„Nani, nani, pușor!”*

Și cântă mai departe, subțirel și dulce... Pisicuț tresare... Fetița l mângâie și-l alintă:

*„Ce tresari?... nu-i nimic, nimic.  
„Liniște 'n întuneric...”*

Fetița învelește cu dragoste păpușa, ca să nu-i fie frig; apoi lasă capul greu pe covorașul din perete: e somn.

„Iar Moș Ene cel glumeț lasă pe micuța „mămică” să doarmă așa deasupra plăpomii, în cămășuța de noapte, cu papuci în picioare și cu cele două jucării în pat!...

Bine că păpușa-i învelită, că mămica ei nu răcește!

## Caraimanul

de HANGHEL MARIA

cl. I-a Lic. D-ța Ileana, București

*Ca Feți-Frumoșii din povești,  
Așa tu, Caraimane, ești!  
Făt-Frumos, împietrit,  
Ce doruri te-au vrăjit?  
Doina cântată de cioban cu foc  
Adusu-ți-a noroc?  
O, te las, te las cu bine,  
Cântările să-ți fie line.  
Și doina care a fermecat  
Feciorul mândru de'mpărat!  
Iar eu, a ta vizitatoare,  
Care am auzit  
Șoptind, pe muchea ta,  
izvoare,  
Îți urez din inimă, noroc,  
Cântările din suflet,  
Să le cânti cu foc!*

## Mama

de COMNEA ELENA

clasa II-a B.

Ce cuvânt poate fi mai frumos, mai scump, mai sublim decât „mama”?! E un cuvânt atât de ușor de pronunțat și totuși așa de scump nouă! O flacără incandescentă, o iconiță invizibilă, care există în sufletul nostru. E-așa de bună și de blândă! Nu-și poți ascunde nimic. Cu ochii plini de bunătate te privește până în fundul sufletului. Nu mai poți rezista și îi spui totul. În

loc să te mustre, te mângâie încet pe frunte și totul trece ca un norăș, care se împrăștie.

Căci, cine ar putea să ghicească gândul copilului ca mama?

Inchid ochii și o văd pe mama, ascultând primele cuvinte și cea mai mare bucurie pentru ea a fost când i-am spus pentru prima oară „mamă”.

Căci cine altul ar putea auzi acest cuvânt, mai înainte decât ea, care este în tot momentul lângă noi.

Nici-o oboseală nu i se pare prea mare, când o face pentru noi. Ea ne-a călăuzit primii pași dela pat la măsuță, și mai târziu spre școală. Cu măicuța am învățat primele lecții d'n abecedar și setea de învățătură tot măicuța mi-a sădit-o în suflet. De aceea amintirea ei va rămâne în sufletele noastre, ca o flacără sacră, ce în veci ne va lumina calea, spre fericirea noastră și a ei.

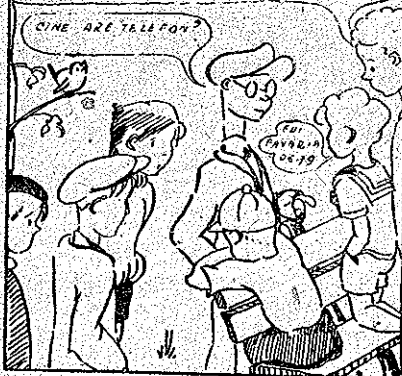


# EMIL ȘI DETECTIVII

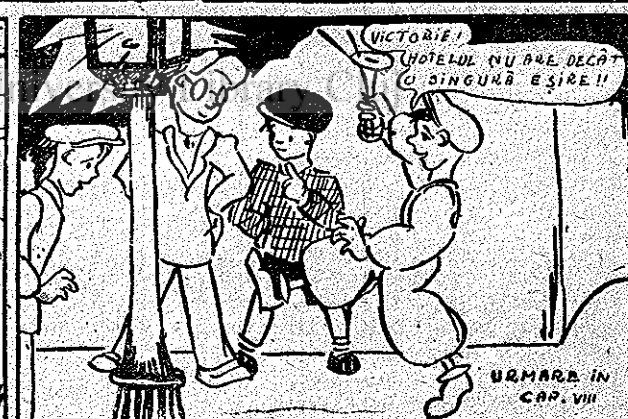
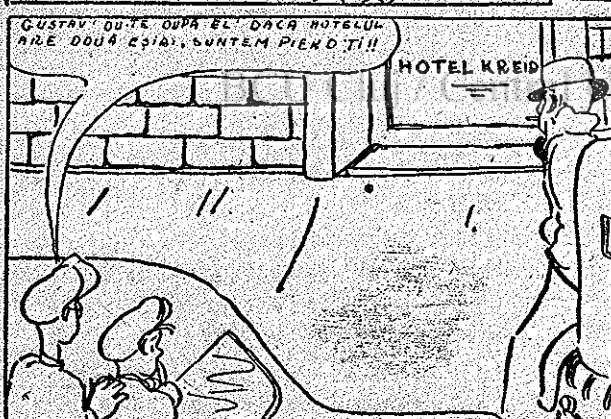
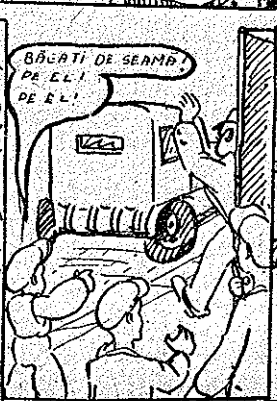
DE ERICH KÄSTNER  
IN CAP TRECUTE AM DESCRIS  
PERSONAJELE, PLECAREA LUI EMIL LA  
BERLIN, FURTUL BANILOR, CONSTITUI-  
REA ASOCIAȚIEI DE DETECTIVI.

CAP. VII  
DETECTIVII SE ADUNĂ.

(VENERI TELEFONIST, ȘI TRĂȘGOTI AVEM  
DE LEGATURĂ)



(NE-AM DAT VOIE PĂRINȚI SĂ VENIM TĂR-  
ZIU! AM ADUȘ ȘI DE MÂNCARE)



## DE CE ȘCHIOAPĂȚĂ...

- Gicule, de ce mergi șchiopătând?
- Din cauza bicicletei.
- Ce, ai mers pe bicicletă?
- Nu, dar a mers altul care m'a călcat!...

## ADRESA EXACTĂ

- Prostilă: — D-le casier, vă rog să-mi dați un bilet de clasa a treia.
- Casierul: — Unde vrei să mergi?
- Prostilă: — Vreau să mă duc până la frate-meu!...

## NOROCUL EI...

- Din sufragerie se aude un șgomot de farfurie spartă.
- Ce-ai mai spart, Gherghino? întrebă stăpâna.
- He, cucoană, mare noroc pă mine. Am reușit s'o sparg numai în două!...

# HUMOR

- Și tu numești asta noroc?
- Păi sigur, cucoană. Ai d-ta idee ce n'seamnă să aduni o farfurie spartă în sute de cioburi?

## EXPLICAȚIE

- Un domn trece pe lângă o vie. Văzând coliba paznicului, îl întrebă:
- D-ta locuiești aci?
- Da; eu dorm în ea când păzesc via!...

## DE CE NU SE DUCE LA CIRC

- In oraș a sosit circul Khudski și Gică îl întrebă pe Prostilă de ce nu se duce și el.

- Păi vezi, mi s'a spus că acolo e un cal savant, care se oprește la comandă în fața celei mai proaste persoane din public...

- Ei și, ce-i cu asta?
- Păi aș putea avea ghinionul să se oprească tocmai la mine!...

## I-A PLĂȚIT ȘI LUI...

- Stăpâna a dat afară slujnica, fiindcă era leneșă. La plecare însă, o vede împărțind banii cu câinele, Miratū, întrebă:

- Mario, da ce faci tu acolo?
- Păi ce să fac, cucoană. Împart banii cu Mona, că de șase luni îmi spală vasele!...

## ANTERIUȚUL LUI ARVINȚE...

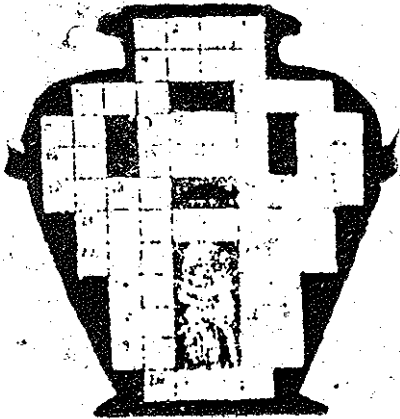
- E frumos dulapul tău de cărți, dar de ce e gol?
- Fîndcă a trebuit să-mi vînd cărțile, ca să-l pot cumpăra!...





Redactate de N. FOCȘA

## Cupa



**ORIZONTAL:** 1) A urmări scrisul. 4) Lăs pe altădată. 5) Deschidere a picioarelor. 6) Ce e cupa? 8) Notă muzicală. 9) Prăjitură. 12) A fie moldovenească. 14) Armăsar frumos. 15) De care nu se prinde boala. 16) Pronume personal. 17) Trimit mingea spre poartă. 19) Sunt pregătit. 21) Echipă în care toți echipierii joacă numai de dragul sportului. 22) Complet. 23) Nume de față. 24) Jumătate de „rond”. 24 a) Hrana lui Azor. 25) Pronume posesiv. 26) Ce din față, întors pe dos. 27) Ca la 12. 28) Soarele Egiptului. 29) Ex stă.

**VERTICAL:** 1) Echipa care ia

cupa. 2) Noroi (Tr.). 3) Altă echipă care ia cupa. 5) Figură geometrică. 7) O găsești în pat. 10) Eu, tu, el... 11) Rupe la început. 13) Nu prea bună. 18) A căpăta amorteală. 20) A trimite la închisoare.

## Fuga consoanelor

1) U — — I — — U — — U  
 — E — — E — — E — — U — — E  
 O — I — — A — — A — — A  
 2) — A — — E — — E — — A — — A  
 — U — — E — — A — — E

Înlocuind liniuțele prin consoane veți da peste două proverbe cu apă.

## Proverb ascuns

Se dau următoarele cuvinte:

1) Apucă. 2) Paparudă. 3) Intrecere. 4) Ceramică. 5) Piele. 6) Catrene. 7) Alegeră. 8) Desrădăcinat. 9) Măncare.

Luând din fiecare câte o silabă și citindu-le în continuare, veți găsi un cunoscut proverb românesc.

## Un joc: Pisicuța

Un jucător reprezintă pisicuța, iar ceilalți stau în jurul lui, pe iarbă sau pe nisip.

Pisicuța se duce la unul dintre ei, ingenușchiază în fața lui și scoate un miorlăit plângător, făcând în același timp o strâmbătură comică.

Jucătorul vizat nu are voie să râdă nici chiar să sucadă, iar cu mâna trebuie să mângâie pisicuța, spunând: „Săraca pisicuță!”.

În fața aceluiași jucător, pisicuța poate miorlai de trei ori. Dacă reușește să-i facă să ghească, îl alocul, iar dacă nu, se duce la altul.

## MONOVERB



# PĂDUREA FERMECĂTĂ

Urmare din pag. 7

Iar eu voi veni! Să nu pierzi cumva inelul. Ți-l dăruiesc. Ghiocel, fiindcă ești harnică, cuminte și frumoasă.

— Mi-e frică de baba și de fata ei. Mă vor bate și îmi vor lua inelul.

Nu te teme! Baba n'o să-ți mai facă rău. Dumnezeu le-a îmbrăcat — pe ea și pe fata ei — în piele de câine. Le auzi cum latră?

April se face nevăzut și Ghiocel se trezește în fața palatului, cu coșul plin de brândușe. Un curtean o duce înăuntru, până în fața tronului. Mica regină se apropie de Ghiocel, și privește brândușele.

— Îți mulțumesc, fetiță frumoasă!

Se întoarce apoi și îi spune curteanului: să-i umpli panierul cu aur, până în vârful

— Eu nu am nevoie de aur, Măria Ta! Am tot ce-mi trebuie și sunt mulțumită.

— Dar inelul acela frumos, de unde îl ai?

— L-am găsit, Măria Ta!

— Nu vrei să mi-l dai mie?

Bătrânul dascăl se mânie foarte și îi spuse reginei:

— Măria Ta! Fetița asta a făcut o minune dumnezeiască. Ți-a adus brândușe în toilul iernii! Nimeni nu putea face o asemenea ispravă. Și dacă are un inel, nu șade frumos să i-l ceri.

— Ai dreptate! îi răspunde mica regină. Am fost nesocotită... apoi șopti la urechea doamnei de onoare s'o îmbrace cu cea mai frumoasă rochie de a ei. Acum rămâi cu noi,

Ghiocel, să sărbătorim Crăciunul.

Doamna se auziră zurgălăi sunând. O sanie de argint, trasă de patru cai albi, se oprise în fața palatului.

— Nu pot rămâne, Măria Ta! Trebuie să plec acasă.

Ghiocel s'a urcat în sanie, și a pornit cu iuțeala vântului.

Bordeiul se prefăcuse într-o casă frumoasă și încăpătoare, iar pe pat o așteptau hăinuțe călduroase. Ghiocel trăiește și acum fericită, bunăta-tea ei fiind răsplătită pe deplin.

Povestea de mai sus s'a jucat la teatrul de păpuși „Tândărică” din Bulevardul Brătianu. Piesa a fost scrisă anume pentru copii de marele povestitor Marșak, de fel din țara cea mare dela răsărit: Uniunea Sovietică.

La fiecare reprezentație, păntănilor lui Ghiocel, a micel regine și a babel viclene au smuls ropote de aplauze nesfârșite unui public alcătuit din copii de toate vârstele.

TUDOR MIHAIL



# CĂPITANUL PIERDE-VARA și pinguinii...



Căpitanul Pierde Vară și însoțitorii săi, Negriță și Lună Apune, călătoresc pe Mările Srdului. E tare cald și Ne-



grilă se plânge de zăpușeală. Dar Lună Apune are o presimțire... „La Polul Sud”, îl spune el, o să-ți fie



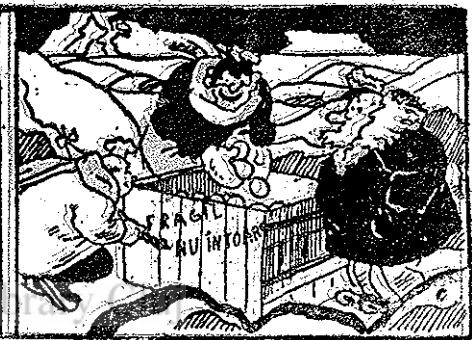
destul de frig. Și chiar acolo ajung într-o zi. Brrr, ce îngheț!! Tara lui Olănțâne din Dinți, nu altceva. Și



după toate nu mai au nimic de mâncare. Ehei, unu' Căpitanul Pierde-vară. „Vom explora ținutul!” ordonă



el lui Negriță și Lună Apune. Merg ei pe gheață și dau de o grămadă de ouă de pinguin. Eravo! Asta mai e



și eu provizie! O ladă, și ouăle de pinguin sunt așezate frumos, unele peste altele, rânduri-rânduri. „Vom face



o fermă a pinguinilor!” spune Căpitanul Pierde Vară. Ei se duc spre corabie, dar pinguinii îi văd și nu se lasă furăți, cu una cu două. Într-un



lung comorcu, ei sunt notariși să și oară ouăle înapoi. Și nici n'ajung bine cei trei pe corabie, că pinguinii i-au și ajuns. „Dați-ne ouăle înapoi,



hoților!” strigară ei. Ce te faci acum? Dar pinguinii dau soluția. Ei sunt dispuși să și răscumpere ouăle, dând în schimb câte un pește. Lună Plină este



însă un mare negustor. „Bună propunere”, spune el, dar numai dacă admit așa:

— Un pește pentru un ou mie și doi



pești pentru un ou mare. Pinguinii admit și toată lumea e mulțumită. Căpitanul Pierde Vară e încreștat de bunăvoința pinguinilor.



El spune, ca un „mare înțelept” ce e. „Ehei, să vedeți ce mare ajutor ne vor da pinguinii, odată, la o mare nevoie!”